

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIV. De Hunerico Vandalorum rege, & de Christianis quibus linguam
praecidi jussit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

CAP. XIII.

De Alamundaro & Azareho: & de seditione qua orta est Constantinopoli, cui cognomen inditum fuit vica.

IDEM supra dicti Alamundari & Azarethi incursionem in provincias Imperii Romani luculente admodum narrat: & quemadmodum Belisarius cogente ipsum exercitu, eos in regionem suam redeuntes, juxta ripam Euphratis aggressus sit, imminente die festo Paschæ: utque Romanorum copiarum deletæ fuerint, cum Belisarii consiliis minime obtemperassent: denique quomodo Ruffinus & Hermogenes pacem eam quæ interminabilis dicta est, cum Persis pepigerint. Posthæc subjungit de seditione plebis Constantinopolitanæ, cui popularium tessera vocabulum dedit. Nica enim hæc leditio cognominata est, eò quòd populus in unum congregatus, internoscendi sui causâ tesseram hanc sibi mutuo dedisset. Quam seditione Hypatius & Pompejus, cogente plebe, tyrannidem arripuerunt. Sed mox devicta plebe, uterque eorum Justiniani jussu à militibus capite truncati & in mare demersi sunt. Triginta porro hominum milia in hoc tumultu occubuisse Procopius scribit.

CAP. XIV.

De Hunerico Vandalorum Rege, & de Christianis quibus linguam præciâ jussit.

INEO autem libro quo res Vandalicas exponit, res maximas refert, profusque dignas quæ sempiternæ hominum memoriæ commendentur. Eas igitur hoc loco commemorabo. Hunericus qui post Gisericum hereditario jure regnum obtinuit, cum esset Arianus, Christianos in Africa degentes crudelissimè vexavit: eos qui rectam fidei doctrinam sequebantur, per vim cogens ad Arian opinionem deflectere. Si qui verò mandatis ejus minimè obtemperassent, eos ille aut flammis, aut alio mortis genere interfecit. Quibusdam verò linguas jussit abscindi. Hos ab se vivos esse testatur Procopius, cum profugi venissent Constantinopolim; seque illos perinde loquentes audivisse ac si nihil passi essent. Et linguas quidem eis radicibus excisas fuisse: vocem tamen eos articulatam

Κεφ. ιγ'.

Περὶ ἀλαμουνδάρου, καὶ ἀζαρέθου, καὶ τὸν ἐν βυζαντίῳ γεννηθέντων τῆς ἐπιπέδου λαβέσης τὸν νίκαν.

ΠΕΡΙπαθῶς διεξίησι καὶ τὴν τελευτήσαντων μου ἀλαμουνδάρου καὶ ἀζαρέθου τῶν Ῥωμαίων γῆς ἔφοδον, ὅπως τε τῆς τῆς ἔφοδου Ἰππικῆς (φότερα) ποιούμενοι πρὸς βασιλέως τῶν οὐρανοῦ, Ἰππικῆς ἡσίοσι, ἔδωκεν βασιλέως σιωπῶν, ἐπικειμένης τῆς χαλκίας ἡμέρας, ὅπως ὁ Ῥωμαίων δεσποτῶν βασιλεὺς, τῶν βασιλέων βασιλευμάτων ἀναχόμενος ὅπως τε ῥεφῶν καὶ ἐρμολογῶν τὴν καλεμένην ἀπερῶν εἰρήνην πρὸς βασιλέως διεθήκαν. οἷς ἐπάγγελται ἀνά τὸ βυζαντινὸν γενομένην τῶν δημοτῶν χάσιν, ἢ πρὸς γοριανὸν τὸ σῶμα τῶν δῆμων δέδωκεν τὸν νίκαν ἡδὲ ἐπέκλησον ποιῶσι, ἔτο τῶν δῆμων ἀλλήλους σωμαφθέντων σῶμα δόντων τῶν ἐς ἀλλήλους γνώσεως. καθ' ἡν ὑπάτιος τε καὶ πομπῆς βασιλῆα τὴν μὲν ὑπὸ τῶν δημοτῶν πρὸς τὴν τυραννίδα ἐκατέρωθεν πρὸς τῶν στρατιωτῶν κελύσμασιν ἐκστρατιῶν καὶ ἄλλων δαποτμένων, καλεποτῶν, τῶν δῆμων ἐοσηθέντων. ὅτε καὶ τριάκοντα χιλιάδας ἐν τῷ πόνῳ τέτρω φησὶν ὁ περιόχου ἀνδρῶν ἀπολέας.

Κεφ. δ'.

Περὶ ἀναρχῆς τῆ βασιλείας ἀρχόντου, καὶ τῶν ἡλωστομενῶν τῶν χριστιανῶν πᾶσι αὐτῶν.

Τὸ ἀνδρῶν βασιλέως γράφοντες, καὶ γὰρ τῆς βασιλείας, καὶ μνήμης ἐς αἰὶν διασωζομένης ἀξία, ἀλέξων ἐρχομαι, ὁ ὡς τῆς βασιλείας ἐκ γένεσιν διαδέξαμαι, ἡδὲ δρεῖς ἡρησκῶν, ὡμότερα διεκτελεῖ ἀμφὶ τοὺς ἐν λιβύῃ χριστιανούς, τοὺς τὰ ὄρα πρὸς ἐδόντας δόματα βασιλέως ἐς τὴν ἀναρχῆν μεταλίθεας δόξαν, καὶ τοὺς τε μὲν πεντήκοντας, πρὸς τὴν μνημῆος θανάτου ἰδέαις ἐφθέρων, οἷους δὲ τὰς γλώσσας ἀφείλετο τέτους καὶ τῆ δέκα ἀφείλετο ὁ περιόχου ἔφη, πρὸς τὴν βασιλείας ἡλωστομενοὺς πόλιν ἀύσοσε διαδράνας, ὅπου καὶ τε αὐτοὶ ἴσα τοῖς μηδὲν πεπόνθοσι φθολογῶν καὶ τὰς μνη γλώσσας ἐξ αὐτῶν ἀφείλετο μὲν ἀνακατέθει. τὴν δὲ φωνὴν αὐτῶν

ἐναρξον εἶναι, ἡ δὲ ὄψιμα διαλέγεσθαι θαύματα
κεκμημένον τε καὶ ἀσπίδοξον ὧν καὶ ἰεῖς διὰ τὰς
μνημονεύει. Ἐξ ὧν καὶ δύο παρολιδοσάτων,
ὡς αὐτὸς ἀναγράφει προκόπιον· ἐπειδὴ ἡ γυν-
ταξὶν ὀμιλεῖν ἐβελήθη τῶν Φωνῶν ἀφη-
ρεθῆναι, ἔμαρτυρεῖ τῆς χερσὶ αὐτῶν μη-
κρῶν ἀσπίδων.

habuisse, ac distinctè locutos esse, no-
vo atque inusitato miraculo. Horum
mentio fit etiam in Constitutione Ju-
stiniani. Ex quibus duos lapsos esse
Procopius scribit. Nam quoniam cum
mulieribus commixti fuerant, vocem
penitus amiserunt, martyrii gratiâ ab
illis protinus recedente.

Κεφ. ιε΄.

Περί καθάρσεως μαυροσίου.

CAP. XV.

De Cabaone Mauro.

ΚΑΙ ἕτερον ἡ ἀξιάγασον ἀνάγει τὸ ἱστο-
ρῶν ἐκ φύλοισι μὲν τῶν θρησκείων, ὅσα
ἡ καὶ ἑκείνο καὶ εὐδρασασι καθάρων τῶν
αὐτῶν ἀμφὶ τριπόλι μαυροσίου ἠγείσθαι.
ὅσα φησὶν ὁ καθάρων, ἀξίον γὰρ τοῖς ἀπὸ
χρησάδε ξήμασι, ἀξιολόγως καὶ ἀειτέ-
των διηγεῖσθαι, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτὸν ἐστρατεύ-
σθαι βασιλεὺς ἐπεισέτε, ἐποῖα τοιαύδε πρῶ-
τα μὴν τοῖς ὑπηκόοις ἐπήγειλεν, ἀδικίας
τε πάσης, καὶ βρώσεως εἰς τρυφῶν ἀγέ-
σης, καὶ πάντων μάστιγα, γυναικῶν ξυμ-
σίας ἀπέχεσθαι, χαρῶν μάλιστ' ἀποφεύγειν.
ὡς θάλασσα μὲν αὐτὸς σὺν πάσῃ ἐ-
στρατεύετο τοῖς ἀνδράσι. ἐν δὲ τῷ
γυναικῶν χαρῶν ἰσομῆτι, πέμψας
ἐς καρχηδόνα καθάρων, ἐπέταξε τὰς
ἐπειδὴ οἱ βασιλεῖς ἐπὶ τῶν στρατιῶν βασι-
λεῖς, ἐς πᾶσα νὺν ὑβείσωσιν ὃν οἱ χριστι-
ανοὶ σέβονται, αὐτὸς μὲν ἐφορεῖν τὰ γινόμε-
να ἐάν οἱ βασιλεῖς τὸ χωρεῖν ἀμεύσωσι,
πάντα ποιεῖν τὰναντία εἰς τὸ ἴσον, ἔξ ἧς ὁ
αὐτὸς ἐκείνοι βασιλεῖς οἴχον. ἐπειτὴν ἡ
αὐτὸν καὶ τὸ φασι, ὡς ἀγνοοῖ μὲν τὸν
θεὸν ὃν χριστιανοὶ σέβονται, εἰκὸς ἡ αὐτὸν φη-
σὶν εἶπε ἰσχυρὸς εἶναι, ὡς λέγει, πῶσδε μὲν
τὸς ὑβείσοντας, ἀμύναι ἡ τοῖς στρατεύε-
σιν. οἱ μὲν ἐν καθάρων καὶ καρχηδόνα ἐλ-
θόντες, ἐξ ὅλαρον τὴν καθάρων τῶν βασι-
λεῶν θεῶν ἐπειδὴ ἡ τὸ στρατεύματα τὴν ἐπὶ
τριπόλιν ἦσαν, ἀρχαῖα ἀειβελήμενοι τα-
πεινά, ἐπὶ τὸ οἱ βασιλεῖς ὡς ἡμέρα τῆ πρῶ-
τῆ ἡλίσσαντο ἐς τῶν χριστιανῶν τὸς νεῶς, τὰς
τῆ ἡπες, τὰ τε ἄλλα ζῶα ἐπαγαγόντες

ALIUD præterea quidpiam refert
admiratione dignum, quod à Ser-
vatore Deo perpetratum est in homini-
bus, qui à religione quidem nostra e-
rant alieni, pie tamen ac religiosè eo
tempore se gesserunt. Ait igitur Caba-
onem Maurorum circa Tripolim de-
gentium regulum fuisse. Hic Cabao-
nes, utar enim verbis ipsius Procopii,
qui hæc sicut reliqua, eleganter expo-
suit: cum Vandalos adversus ipsum ex-
peditionem suscepisse didicisset, ista
gessit. Primum quidem iis qui sub di-
tione ipsius erant, præcepit ut ab in-
justitia & ab exquisitis dapibus, præcipue
verò à mulierum consuetudine absti-
nerent. Deinde castra duo metatus, in
his quidem ipse unâ cum viribus omni-
bus resedit: in illis verò mulieres inclu-
sit, capitis supplicium interminatus, si
quis mulierum castra ingressus esset.
Posthæc Exploratoribus Carthaginem
missis hæc mandavit: Ut cum Vandali
in expeditione constituti oratorium a-
liquod ex iis quæ Christiani veneran-
tur, violarent, ipsi quidem id quod fie-
bat inspicerent. Postquam autem Van-
dali cum locum reliquissent, ipsi in ea
æde ex qua Vandali discesserant, con-
traria omnia facerent. Istud quoque ad-
jecisse fertur, sibi quidem ignotum esse
Deum qui à Christianis coleretur: ve-
rissimile tamen videri, eum si potens sit
quemadmodū dicitur, violatores qui-
dem numinis sui ulturum, cultores verò
defensurum esse. Exploratores itaque
cum Carthaginem venissent, illic quie-
verunt, Vandalorum apparatus con-
templantes. Ubi verò exercitus eorum
Tripolim ventus proficisci cepit, ipsi
vili veste induti eos subsequuti sunt. At
Vandali, primo statim die cum in Chri-
stianorum ædibus sacris stabulati essent
unâ cum equis ac reliquis animalibus,
nullum contumeliæ genus prætermite-